

Processkrift A

Til

Østre Landsret, 14. afdeling

I sagsnr. BS-27824/2020-OLR:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- og
- 12.

(alle ved advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja)

mod

Indenrigs- og Boligministeriet

(advokat Peter Biering og advokat Emil Wetendorff Nørgaard)

Sagsøgernes processkrift 1 af 28. januar 2021 giver Indenrigs- og Boligministeriet anledning til at komme med følgende supplerende bemærkninger.

1. INDLEDENDE BEMÆRKNINGER

Indledningsvist bemærker sagsøgte, at der ved kongelig resolution af 21. januar 2021 er sket ændringer i ministeriernes ressort, således at ressortområdet for boligministeriet er sammenlagt med ressortområdet for indenrigsområdet, planområdet og sager vedrørende regional- og landdistrikter. Sammenlægningen sker under et nyt ministerium, der betegnes Indenrigs- og Boligministeriet.

Sagsøgte i denne sag er derved ikke længere Transport- og Boligministeriet, men i stedet Indenrigs- og Boligministeriet.

2. BEGÆRING OM UDSKILLELSE, JF. RETSPLEJELOVENS § 253, STK. 1 OG 2

Sagsøgerne har i processkrift 1 protesteret mod, at der sker udskillelse af afvisningspåstanden og spørgsmålet om, hvorvidt ministeriet er rette sagsøgte til særskilt behandling og afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2.

Ministeriets bemærkninger hertil er følgende:

2.1 Udskillelse af afvisningspåstanden

Sagsøgerne begrundede deres protest med, at spørgsmålet om retlig interesse ”*umiddelbart er nært knyttet til sagens materie, herunder de rettigheder, som sagsøgerne tildeles efter dansk ret, EU-retten og Danmarks internationale forpligtelser om ikke at blive udsat for forskelsbehandling, samt adgangen til ved domstolene at få adgang til at få prøvet, om rettighederne ved en konkret myndighedsbeslutning og -udøvelse er krænket*” (processkrift 1, side 2, første afsnit).

På den baggrund gør sagsøgerne gældende, at der ikke ses at være klare grunde til at antage, at en særskilt formalitetsprocedure kan gennemføres uden en gennemgang og vurdering af de samlede anbringender, der gøres gældende til støtte for sagsøgernes anerkendelsespåstand og ministeriets frifindelsespåstand, og i væsentlig omfang sagens realitet. Dermed mener sagsøgerne ikke, at hensynet bag retsplejelovens § 253, stk. 1, taler for en konkret udskillelse af spørgsmålet.

Indenrigs- og Boligministeriet er ikke enig i dette.

For det første bemærker ministeriet, at det fremgår af duplikkens side 4, at afvisningspåstanden dels støttes på, at sagsøgernes påstand (fortsat) er uklar og uegnet til at indgå i en domskonklusion, og dels at sagsøgerne (fortsat) savner retlig interesse. Det er derfor ikke korrekt, at afvisningspåstanden alene støttes på, at sagsøgerne ikke har retlig interesse.

For det andet er det forkert, at afvisningspåstandens indhold skulle være nært knyttet til sagens materie, herunder indholdet af de rettigheder som sagsøgerne har efter dansk ret, EU-retten og Danmarks internationale forpligtelser.

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerne har retlig interesse er et efter retspraksis nøje afgrænset spørgsmål, som ikke hænger sammen med det materielle indhold af sagsøgernes grundrettigheder. I denne sag drejer det sig derimod navnlig om betydning af ministeriets godkendelse af udviklingsplanen, og hvem der er adressat for godkendelsen, henholdsvis klageberettiget.

Spørgsmålet om uklarheden af sagsøgernes påstand er heller ikke et spørgsmål, der er nært knyttet til sagens materie.

Det er derfor Indenrigs- og Boligministeriets opfattelse, at afvisningspåstanden kan behandles af landsretten uden, at landsretten behøver at tage stilling til det materielle indhold af reglerne i dansk ret, EU-ret og EMRK om etnisk ligebehandling, herunder om der i den forbindelse måtte være grundlag for at stille præjudicielle spørgsmål til EU-Domstolen.

Desuden er det ministeriets opfattelse, at der, jf. det i duplikken anførte, er en stærk formodning for, at det vil være procesbesvarende for både parterne og landsretten at udskille afvisningspåstanden til særskilt behandling. Det gælder både med hensyn til den nødvendige bevisførelse og med hensyn til udsigterne til, at det kan føre til sagens afgørelse.

Indenrigs- og Boligministeriet fastholder derfor begæringen om, at landsretten bør udskille afvisningspåstanden til særskilt behandling, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2.

2.2 Udskillelse af spørgsmålet om hvorvidt ministeriet er rette sagsøgte

Sagsøgerne protesterer i processkrift 1 mod, at der sker udskillelse af spørgsmålet om, hvorvidt Indenrigs- og Boligministeriet er rette sagsøgte.

Sagsøgerne bemærker, at spørgsmålet om rette sagsøgte direkte vedrører sagens realitet, og at der er en direkte forbindelse mellem vurderingen af, om Indenrigs- og Boligministeriet er rette sagsøgte, og de materielle regler der anføres krænkede ved godkendelsesbeslutningen. På den baggrund mener sagsøgerne, at *"spørgsmålet om rette sagsøgte kan således ikke behandles uden, at der samtidig tages stilling til rækkevidden af forskelsbehandlingsforbuddet i de af sagsøgerne påberåbte regler"* (processkrift 1, side 3, ottende afsnit).

Indenrigs- og Boligministeriet er ikke enig i dette.

Indenrigs- og Boligministeriet bemærker, at det er forkert, at der i duplikken skulle være nogen anerkendelse af, at der er behov for en ordinær bevisførelse for, at det kan vurderes, om ministeriet er rette sagsøgte.

Ministeriet har i duplikken anført, at ministeriet formentlig ville være rette sagsøgte for en retssag, der vedrører ministeriets godkendelse af udviklingsplanen for Mjølnerparken. Som sagsøgernes påstand fortsat er formuleret ønsker sagsøgerne imidlertid en prøvelse af, hvorvidt udviklingsplanen, og deri en mulig beslutning om frasalg af sagsøgernes lejeboliger, har diskrimineret sagsøgerne på baggrund af deres etnicitet og/eller race.

En sådan vurdering og dermed også en sådan beslutning har ministeriet ikke hjemmel til at foretage. Derfor er ministeriet ikke rette sagsøgte for den påstand, som sagsøgerne har nedlagt.

Det er ministeriets opfattelse, at landsretten kan tage stilling til spørgsmålet om rette sagsøgte uden at tage stilling til indholdet af dansk ret, EU-retten og Danmarks internationale forpligtelser, som det hævdes af sagsøgerne. Spørgsmålet kan navnlig afklares på grundlag af formuleringen af sagsøgernes påstand.

Det er også Indenrigs- og Boligministeriets opfattelse, at landsretten ved en udskillelse af dette spørgsmål ikke behøver at tage stilling til sagsøgernes anbringender om krænkelse af deres grundrettigheder. Det kræver heller ikke, at der skal føres omfattende beviser for sagsøgernes påståede krænkelse af deres grundrettigheder.

Indenrigs- og Boligministeriet fastholder på den baggrund begæringen om, at landsretten udskiller spørgsmålet til særskilt behandling, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2.

3. PROCESSUELLE ANMODNINGER

Indenrigs- og Boligministeriet anmoder landsretten om at fastsætte en præcis frist for biintervenienten, Institut for Menneskerettigheder, til at afgive deres indlæg, således at denne frist udløber før et forberedende retsmøde, jf. nedenfor.

Endeligt gentager Indenrigs- og Boligministeriet anmodningen om, at landsretten indkalder til et forberedende retsmøde, jf. retsplejelovens § 353, hvor spørgsmålet om udskillelse af ministeriets afvisningsspåstand, spørgsmålet om rette sagsøgte, spørgsmålet om præjudiciel forelæggelse samt spørgsmålet om sambehandling af denne sag med Østre Landsrets sager nr. BS-26702/2020-OLR, BS-26704/2020-OLR, BS-26705/2020-OLR og BS-26706/2020-OLR kan drøftes.

København, den 15. februar 2021

Peter Biering

Partner, Advokat (H)